21/08/2022

Μητροπολίτης Σουηδίας Κλεόπας: Η Βασιλική και οι επτά Παίδες εν Εφέσω

/ Γνώμες

Ένας πολυδοκιμασμένος πατέρας από την δυστυχία του παιδιού του, το οποίο για πολλά χρόνια σεληνιάζετο, το φέρνει στον Σωτήρα «τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων». Μέσα από τα βάθη της υπάρξεώς του, βγάζει θερμή παράκληση και ικεσία: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καί κακῶς πάσχει». (Ματθ. 17, 15)

Ο απελπισμένος αυτός πατέρας, προτού απευθυνθεί στον Ιησού, είχε ζητήσει από τους μαθητές Του, να θεραπεύσουν το παιδί του, αλλά εκείνοι δεν μπόρεσαν.

Κατά την διάρκεια της ευαγγελικής διηγήσεως, και με αφορμή την θαυματουργική θεραπεία του νέου από τον ίδιο τον Κύριο, διατυπώνεται μία εύλογη απορία των μαθητών: «διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό»; (Ματθ. 17, 20)

Ο Κύριος, σαν πρώτη αιτία, επισημαίνει την απιστία τους. Υπάρχει και δεύτερη αιτία, η παράλειψη χρησιμοποιήσεως από μέρους των μαθητών, των ειδικών εκείνων μέσων, με τα οποία εξουδετερώνεται και καταβάλλεται κάθε δαιμονική τάξη και στην περίπτωση αυτή, χρειάζονταν ως μέσα, η προσευχή και η νηστεία.

Για τα θαυμαστά αποτελέσματα της προσευχής δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα, διότι ο καθένας μας έχει προσωπική πείρα των ευεργετημάτων της, όταν προσφέρεται θερμή από την καρδιά μας και συγκλονίζει ακόμα και αυτή την γη, όπως συνέβη όταν η πρώτη Εκκλησία των Ιεροσολύμων προσευχόταν για την σωτηρία των φυλακισμένων αποστόλων.

Η νηστεία δίνει στον πνευματικό αγωνιστή την καθαρότητα και την δύναμη και την ετοιμότητα του νου, που αποτελούν την βάση σε αυτό το είδος του πνευματικού πολέμου. Άλλωστε, ο αγώνας αυτός δεν γίνεται «πρός σάρκα καί αἷμα, ἀλλά πρός τάς ἀρχάς, πρός τάς ἐξουσίας, πρός τούς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου». (Ἐφεσ. 6,12)

Με αυτά τα λόγια αγωνίστηκαν μέσα στους αιώνες τα εκλεκτά τέκνα της Εκκλησίας και νίκησαν και δοξάστηκαν, διότι ο Κύριός μας βραβεύει και παρασημοφορεί επάξια τους γενναίους στρατιώτες της παρατάξεώς Του.
Σ᾽ αυτά τα ευλογημένα φωτόμορφα τέκνα της Εκκλησίας ανήκουν και οι επτά παίδες εν Εφέσω, των οποίων την μνήμη εορτάσαμε στις 4 Αυγούστου. Η ιστορία τους θαυμαστή και άξια αναφοράς.

Στα χρόνια του βασιλιά Δεκίου (252) υπήρξαν επτά νέοι, ο Μαξιμιλιανός, ο Εξακουστωδιανός, ο Ιάμβλιχος, ο Μαρτινιανός, ο Διονύσιος, ο Αντώνιος και ο Κωνσταντίνος, οι οποίοι, αφού μοίρασαν την περιουσία τους στους πτωχούς, κρύφτηκαν σ᾽ ένα σπήλαιο. Αφού παρακάλεσαν τον Θεό, να λυθούν από τα δεσμά του σώματος, για να μην πέσουν στα χέρια του βασιλιά, παρέδωσαν την ψυχή τους στον Κύριο.

Όταν ο βασιλιάς Δέκιος επέστρεψε στην Έφεσο, αναζήτησε τους νέους, για να θυσιάσουν στα είδωλα. Όμως, έμαθε ότι πέθαναν μέσα στην σπηλιά και τότε ζήτησε να φράξουν την πόρτα του σπηλαίου με πέτρα.
Πέρασαν 198 χρόνια και επί βασιλείας Θεοδοσίου, εμφανίστηκε μία αίρεση, η οποία υποστήριζε ότι δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών. Ο βασιλιάς, βλέποντας ταραγμένη την Εκκλησία, παρακαλούσε τον Θεό, να φανερώσει την λύση της

αιρέσεως.

Στο βουνό, όπου βρισκόταν το σπήλαιο με τους επτά νέους, ο ιδιοκτήτης της περιοχής θέλησε να κατασκευάσει μία μάντρα για το ποίμνιό του. Όταν οι εργάτες αφαίρεσαν την πέτρα που έκρυβε το σπήλαιο, για να κτίσουν την μάντρα, αναστήθηκαν οι επτά παίδες και άρχισαν να συνομιλούν, χωρίς να παρουσιάσουν καμία αλλοίωση ούτε οι ίδιοι, ούτε τα ενδύματά τους. Τότε, λοιπόν, θυμήθηκαν ότι τους αναζητούσε ο Δέκιος, για να τους θανατώσει.

Στην συνέχεια, ζήτησαν από τον Ιάμβλιχο να πάει να αγοράσει ψωμί και να μάθει για τον Δέκιο. Πηγαίνοντας στην πόλη της Εφέσου, είδε στην πόρτα το σημείο του Σταυρού και θαύμασε, αν αυτή είναι η Έφεσος. Νόμιζε ότι έβλεπε όραμα, αφού όλα ήταν αλλαγμένα. Όταν έδωσε τα χρήματα, για να αγοράσει το ψωμί, είδε τους ανθρώπους να αναρωτούνται, πού βρήκε αυτό τον θησαυρό, καθώς πάνω στα χρήματα υπήρχε το σύμβολο του βασιλιά Δέκιου.

Μετά από ανακρίσεις, ο επίσκοπος της πόλεως, ονόματι Μαρίνος, ζήτησε να μεταβούν για αυτοψία στο σπήλαιο. Εκεί, λοιπόν, βρήκαν το σεντούκι με τις μολυβένιες πλάκες, που είχαν τοποθετήσει οι απεσταλμένοι του Δέκιου και στα ενδότερα τους υπόλοιπους νέους και αφού δόξασαν τον Θεό, ενημέρωσαν τον βασιλιά Θεοδόσιο, ο οποίος έσπευσε στην Έφεσο και μόλις μπήκε στην σπηλιά δόξασε τον Θεό, που άκουσε τις προσευχές του και του απέδειξε την ανάσταση των νεκρών. Αυτή είναι η θαυμαστή διήγηση περί των επτά παίδων εν Εφέσω.

Θα αναρωτηθείτε, αφού έχουν περάσει δεκαπέντε και πλέον ημέρες από την μνήμη των αγίων, για ποιόν λόγο άραγε γίνεται αυτή η ετεροχρονισμένη αναφορά; Διότι, αδελφοί μου, σήμερα τελούμε το μνημόσυνο μιας μητέρας, της Βασιλικής, η οποία ευλογήθηκε από τον Θεό, να δημιουργήσει οικογένεια και μάλιστα να αποκτήσει επτά παιδιά.

Ο λόγος για μια γυναίκα, που έγινε μητέρα, με όλες ασφαλώς τις δυσκολίες, τις αγωνίες και τις δοκιμασίες που συνοδεύουν την μητρότητα. Βεβαίως η Βασιλική βίωσε και τον πόνο και την θλίψη της πρόωρης απώλειας ενός εκ των παιδιών της, του Νεκταρίου, του οποίου ευχόμαστε να είναι αναπαυμένη η ψυχή!

Η κηδεία της Βασιλικής έγινε ανήμερα της εορτής των αγίων επτά παίδων των εν Εφέσω, με παρόντα όλα της τα παιδιά.
Στην Εκκλησία μας, από το Δεκαπενταύγουστο μέχρι και την απόδοση της εορτής, ευχαριστούμε την Κυρία Θεοτόκο, η οποία είναι η Μητέρα της Ζωής, αφού έφερε στον κόσμο τον Χορηγό της ζωής και αξιώθηκε, μετά την κοίμησή της, την παναγία ψυχή της να παραλάβει ο ίδιος ο Υιός της και Θεός μας.

Με την βεβαιότητα, λοιπόν, της αναστάσεως, όπως διατυπώθηκε πολλές φορές στην Αγία Γραφή και την γνωρίζουμε και από το παράδειγμα των αγίων επτά παίδων των εν Εφέσω, ας συνεχίσουμε τον αγώνα της ζωής μας, με τα πνευματικά όπλα που μάς παρουσίασε το σημερινό ευαγγελικό απόσπασμα και ας παρακαλέσουμε για την ανάπαυση της ψυχής της Βασιλικής, με την βεβαιότητα ότι κι εκείνη ακολουθεί το δρόμο δια του οποίου, όσοι πιστεύουμε στον Χριστό, μεταβαίνουμε εκ του θανάτου προς την ζωήν!